

konstateredes et kurstab på 63 mill. kr., som ved årsafslutningen blev fratrukket egenkapitalen.

Årsregnskabet for 1979 har vist betydelige afvigelser fra det i regneeksemplet forudsatte. Det regnskabsmæssige underskud for 1979 blev 132 mill. kr., eller 97 mill. kr. større end forudsat i regneeksemplet for 1979. Selskabet har beregnet, at denne afvigelse kan henføres til negative afvigelser på grund af højere skrotpriser end forudsat på 58 mill. kr., lavere salgspriser på 51 mill. kr. og højere renteudgifter på 18 mill. kr. samt til positive afvigelser fra det forudsatte ved øget produktion og bedre udnyttelse af anlæggene m.v. på netto 30 mill. kr.

Kursudviklingen i 1979 medførte kurstab på 70 mill. kr., som i status er fratrukket egenkapitalen. Ultimo 1979 var selskabets gæld 1.198 mill. kr. (1.041 mill. kr. ultimo 1978), heraf 921 mill. kr. i fremmed valuta (792 mill. kr. ultimo 1978). Statens ansvarlige lånekapital var 108 mill. kr. (som ultimo 1978), medens egenkapitalen som følge af det regnskabsmæssige underskud var reduceret fra 415 mill. kr. ultimo 1978 til 213 mill. kr. ultimo 1979, heraf aktiekapital 162 mill. kr.

Som omtalt kan de store negative afvigelser fra regneeksemplets indtjening i 1979 først og fremmest henføres til udviklingen i salgspriser, udviklingen i skrotpriserne og i renteomkostningerne.

Salgspriserne for stål: Effekten af de af EF i 1978 gennemførte prisstabiliserende ordninger til afhjælpning af stålindustriens krise (de såkaldte Davignon-priser) blev mindre end forudsat i regneeksemplet – navnlig for pladepriserne vedkommende. Årsagen hertil var dels det stærke fald i efterspørgslen efter plader fra skibsværfterne, dels at skibsplader af hensyn til værfternes vanskeligheder blev holdt udenfor ordningen, hvilket medførte, at stigningerne i pladeprisen i 1978 og det meste af 1979 blev væsentlig mindre end prisstigningerne for andre stålprodukter. Da Stålvalseværkets hovedproduktion er plader, var denne udvikling særlig ugunstig for denne virksomhed, og medførte, at de gennemsnitlige salgspriser, som i regneeksemplet var forudsat at stige ca. 11 pct. i 1978 og ca. 10 pct. i 1979, kun steg knapt 8 pct. i 1978 og knapt 9 pct. i 1979. Siden slutningen af 1979 har bl. a. stigende efterspørgsel fra værfterne ført til, at pladeprisen på det internationale stålmarked stiger mere end prisen på andre stålprodukter, og Stålvalseværkets salgspriser har i 1. kvartal 1980 været ca. 17 pct. højere end i 1. kvartal 1979. Denne udvikling hænger også sammen med oliepriserens gennemslag på stålmarkedets priser og desuden med faldet i kronens værdi.

Skrotpriserne: Udviklingen i relationerne imellem Stålvalseværkets salgspriser og virksomhedens gennemsnitlige indkøbspriser for skrot har været særlig ugunstig i 1979. Flere forhold har medvirket hertil. Indtil midten af 1978 har virksomheden stort set kunnet dække sit skrotforbrug gennem tilførsler fra de danske skrotindsamlinger og ved reduktion af de tidligere meget store skrotbeholdninger, men i 1979 har virksomheden importeret ca. 1/3 af sit forbrug af skrot i en periode, hvor skrotprisen i andre lande steg stærkt. Da skrot frit kan eksporteres til andre EF-lande, slog disse prisstigninger også i nogen grad igennem for virksomhedens skrotkøb i Danmark. De internationale skrotprisstigninger har dels været præget af de omtalte stærkere prisstigninger for andre stålprodukter end plader, f. eks. for stangjern, der har skabt efterspørgsel efter skrot til væsentlig højere priser end i 1978, dels præget af, at de fleste EF-lande i betydeligt omfang har tilladt eksport af skrot til ikke EF-lande trods en i 1953 truffen aftale om begrænsning af eksporten af skrot til 3. lande.

Fra dansk side har man gentagne gange – støttet af Kommissionen og af Italien og Irland – protesteret kraftigt imod den manglende overholdelse af 1953-aftalen under henvisning til de alvorlige følger for omkostningsniveauet for stålværker, hvis råvarebasis som det danske stålværks helt er skrot. De øvrige EF-lande, hvis stålproduktion hovedsagelig er malmbaseret, har ikke villet tage hensyn hertil og er ikke interesseret i nogen begrænsning af skroteksporten til 3. lande. 1953-aftalen er truffet udenfor rammerne af traktaten om det europæiske stålfællesskab, der ikke omfatter eksport til 3. lande. Aftalen er truffet mellem de daværende 6 EF-landes regeringer »forsamlet i Rådet« og indeholder ingen sanktionsmuligheder i tilfælde af ikke-overholdelse. En dansk reaktion med gennemførelse af eksportbegrænsninger for eksport af skrot til andre EF-lande ville være i strid med Rom-traktatens forpligtelser og derfor næppe kunne holde for EF-Domstolen.

I forbindelse med EF-Rådets vedtagelse af stålordningen for 1980 den 18. december 1979 er der truffet aftale om, at Danmark kan etablere en transitovervågning med henblik på at søge at hindre reeksport af dansk skrot til 3. lande via EF, samt at der inden 1. april 1980 skal søges en løsning på det fra dansk side rejste problem om EF-landenes skroteksport. Kommissionen har fremlagt et forslag til en ordning, der dog ikke tilfredsstiller danske synspunkter; men på den anden side betegnes som alt for restriktiv af flere andre medlemslande.